

La Teatrul Dramatic din Baia Mare a fost numit un nou director: Valeriu Achim. Felicitându-l și urându-i succes în muncă, folosim prilejul pentru a-l ruga să ne vorbească despre programul instituției pe care o conduce.

VALERIU ACHIM:

„... un dialog sincer
cu publicul...”

— Congresul educației politice și culturale socialiste a deschis o nouă perspectivă creației în toate domeniile culturii, ajutându-ne să concepem și să realizăm un teatru pe măsura idealurilor care ne animă și a exigențelor spectatorilor.

Viitoarea stagiune coincide cu împlinirea a treizeci de ani de la înființarea teatrului nostru; vom cinsti momentul aniversar printr-un repertoriu de înaltă tinută, colaborând pentru înfăptuirea lui cu valoroși autori dramatici, cu regizori și scenografi de autentic profesionalism. De-a lungul acestor trei decenii, teatrul băimărean și-a câștigat un meritat prestigiu; ca să-l păstrăm, ne străduim să asigurăm un climat creator, în cadrul căruia să purtăm un dialog eficient, lucid, sincer, cu publicul, tot mai interesat de actul artistic.

Consecvenți față de politica repertorială afirmată dintru început, aceea de a face din scenă o tribună a literaturii dramatice naționale, am înscris pe afiș piese aparținând în majoritate dramaturgiei românești clasice și contemporane. Reluarea capodoperei *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, după mai bine de două decenii (toate piesele lui Caragiale au fost montate de mai multe ori pe scena băimăreană), va constitui un examen dificil pentru colectiv. Noua montare va fi realizată de regizorul Bogdan Berciu și de scenograful Ion Bădilă. Dintre dramaturgii tinerei generații ne-am oprit la Viorel Cacoveanu, cu *Valsul de la miezul nopții*,

premieră inaugurală a viitoarei stagiuni (regia, Radu Dinulescu; decorurile, Florin Harasim). Din literatura interbelică, am ales *Gaițele*, de Al. Kirițescu, piesă ce continuă să stîrnească și astăzi, după mai bine de o jumătate de veac de la apariție, interesul publicului. Dramaturgul D. R. Popescu scrie pentru teatrul nostru — fapt care ne onorează — piesa *Bomba de cretă*; o vom lansa, deci, în premieră absolută. Afișul va mai cuprinde *A 12-a noapte*, de Shakespeare, și piesa americană *Subiectul erau trandafirii*, de F. Gilroy; spectacolele vor fi semnate de Radu Dinulescu și Florin Harasim.

În cadrul momentului aniversar, îl vom sărbători și pe actorul Vasile Constantinescu, care va împlini, în toamnă, șaizeci de ani de viață și patruzeci de activitate artistică. În plină forță creatoare, Vasile Constantinescu, distins în acest an cu diploma revistei „Vatra” la Festivalul de teatru contemporan de la Brașov, va juca rolul titular în *Vlaicu Vodă*; spectacolul va fi regizat de Dan Alecsandrescu.

Dacă adăugăm la toate aceste proiecte și un amplu recital de poezie patriotică, trebuie să recunoaștem că ne așteaptă un an de eforturi; colectivul, precum se știe, nu este prea numeros, sperăm deci ca absolvenții institutelor de teatru din București și Tîrgu Mureș să nu ne ocolească, iar dacă vor veni, să și rămîină la noi. Pentru ca eforturile investite să fie eficiente, încercăm să cunoaștem mai bine preocupările și preferințele spectatorilor, prin sondaje de opinie, prin întâlniri și

discuții pe marginea unor spectacole.

De trei ani, instituția noastră are și o secție de estradă, care a debutat sub o zodie fericită. Are o echipă tină (media de vîrstă nu depășește 23 de ani), o orchestră condusă, cu mult talent, de Ivan Fekete, și o trupă de balet, compusă din absolvenți ai școlii de artă din Cluj-Napoca; unii dintre înzestrații actori și soliști vocali s-au făcut cunoscuți, între timp, în întreaga țară. Spectacolul intitulat *Așa rid oamenii buni* de Mihai Maximilian (muzica Vasile Veselovski și Ivan Fekete; coregrafia, Sandu Fayer; scenografia, Gabriela Buhoiu) a fost distins cu premiul întâi la Festivalul național „Cîntarea României”, ediția 1981. Sperăm ca următoarea premieră, *Nu-i bai!* să înfăptuiască afirmarea deplină a celei mai tinere echipe a genului revuistic românesc.

Și secția de păpuși a împlinit nu de mult un sfert de veac de activitate. „Păpușile” au căpătat un nou sediu și își propun următoarele premere: *Lupul cu*

cizme, de S. Prokofieva, Joaca, de Alexandra Davidescu (în regia lui Victor Circu de la teatrul de păpuși din Timișoara) și *Tinerețe fără bătrînețe*, în dramatizarea și regia colaboratoarei noastre Kovács Ildiko. Toate aceste trei montări vor purta semnătura scenografei Ida Grumaz.

Ne propunem spectacole cit mai bune, cit mai multe; dorim ca publicul să fie mulțumit de ceea ce-i vom oferi; dorim ca viața noastră de zi cu zi să fie oglindită prompt în paginile publicațiilor culturale; sperăm să putem avea întîlniri cu colegi din alte teatre; intenționăm să fim prezenți la diferite festivaluri naționale, nădăjduind să fim și beneficiarii unor distincții. Și țintim ca teatrul bălărean să redevină o prezență activă în viața artistică a țării.

Iată obiective destul de ambițioase pentru a mobiliza, solidar, toate forțele colectivului....

Maria MARIN

MARGINALII

Dolce vita...

Strada! Un loc unde poți deseori descoperi mici scenete de teatru, bine scrise de autori necunoscuți, dar fecunzi, sau excelentissime secvențe de film, care te pot lăsa „stop-cadru”...

Deci, strada bucureșteană, pe o însoțită și caldă zi de primăvară întirziată, la o oră la care pietonii sînt mai rari, vehiculele, mai puțin precipitate, ritmurile, mai molcome. Nu este o stradă oarecare, ci chiar Calea Victoriei, în perimetrul ei cel mai fierbinte, mai precis între „Capșa” și „Continental”.

Bazinul fîntinii arteziene din preajmă are apă numai pe fund, puțină, havuzul ei se odihnește, riscînd să se înroșească de rugina care a cam început să-i sublinieze răcoarea autoritate. De jur-împrejurul fîntinii, o lume plină de culoare și de culori — e drept, cam tipătoare, — și de strigătele celor gureși, deconectați, siguri pe ei... În bazinul cu apă puțină, copii, veseli, despuiați cum au venit pe lume, se zbenguiesc, se stropesc cu apă sau, igienic, se spală cu săpun clăbucos, unii cu ritmuri precipitate, alții cu tihnit ritual, a cărui gestică e demnă de lentorile dansante ale unui Béjart inventiv și mereu surprinzător prin in-

solitul concepției și prin neașteptatul pe care îl generează...

Scena se prelungește, caracterul ei surprinzător se amplifică, neașteptatul devenind, prin dilatare, act teatral sau moment cinematografic, dacă vreți...

Teatrul popular, paparude? Teatru nud? Sau, poate, o explozie a „Living Theatre”-ului, pe incinsul asfalt al Bucureștiului? Se strigă cu inflexiuni, cu guturale și acute neobișnuite. Se desfășoară cirpe colorate, ca la „Bread and Puppet” — miracol pasager al criticii mondiale de specialitate! Copiii imprăstie baloane de săpun, ca la spectacolele ușor circărești ale Arianei Mnouchkine... ba nu, parcă sînt tot paparude sau, poate (uite, la colțul bazinului, cum o fetiță goală înfașă tacticos o păpușă de plastic), e ritualul, tot popular, al „Calotianului”... Da, dar nu-mi parvine invocția: „Caloiene, iene, mă-ta te cată / Prin pădurea lată...”

De data asta, nu, un nu categoric! Nu este un conglomerat de stiluri teatrale moderne, este cu siguranță o secvență de film! De film mare! Am mai văzut-o undeva! Este secvența băii din Fontana Trevi, construită de Bernini și fabulos turnată de Fellini, în „Dolce vita”...

Mihai GÎRNIȚA